

Brzeziński, Mirosław

Przygotowanie do celebracji sakramentu małżeństwa jako sakramentu wiary i miłości

Studia Teologiczne 27, 127-136

2009

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KS. MIROSŁAW BRZEZIŃSKI

PRZYGOTOWANIE DO CELEBRACJI SAKRAMENTU MAŁŻEŃSTWA JAKO SAKRAMENTU WIARY I MIŁOŚCI

Treść: Wprowadzenie; 1. Wiara w drodze do sakramentu małżeństwa; 2. Celebracja sakramentu małżeństwa jako sakramentu wiary; 3. Sakrament małżeństwa sakramentem miłości; Podsumowanie.

Wprowadzenie

Coraz szybszy tryb życia człowieka, brak czasu na refleksję nad wartościami kierującymi jego życiem skłania nas po raz kolejny ku refleksji nad sensem, znaczeniem i potrzebą przygotowania do życia w małżeństwie i rodzinie. Można by zapytać czy faktycznie istnieje jeszcze w dobie komputerów konieczność przygotowania się do małżeństwa, skoro można «wyczytać» wszystko w internecie. Jednakże „sama rzeczywistość małżeństwa jest tak bogata, że wymaga najpierw procesu uwrażliwienia, aby narzeczeni czuli konieczność przygotowania się do niego”¹. Tym bardziej, że gdy mówimy o sakramentalnym małżeństwie mężczyzny i kobiety, w ich ludzką rzeczywistość, wpleciona jest rzeczywistość Boża.

Doświadczenie uczy, że młodym ludziom dobrze przygotowanym do życia rodzinnego udaje się na ogół lepiej niż innym wytrwać w przyrzeczeniach małżeńskich i oprzeć się trudnościom, które niesie dzisiejszy świat wraz ze zmianami obyczajowymi, społecznymi, pomieszaną hierarchią wartości, zmianą zwyczajów dotyczącą życia małżeńskiego i rodzinnego². Dlatego wydaje się konieczne podjęcie wszelkich starań ze strony Kościoła, aby dobrze przygotować młodych do podjęcia obowiązków małżeńskich i rodzinnych, a z drugiej jawi się potrzeba uwrażliwienia młodych i ukazania im sensu takiego przygotowania.

¹ PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa* (13.05.1996), nr. 10.

² Por. FC 66.

Papieska Rada ds. Rodziny w dokumencie *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa* zwraca uwagę na dwa istotne elementy przygotowania do małżeństwa: dojrzałe i odpowiedzialne rozumienie miłości oraz ewangelizację, czyli innymi słowy, dojrzewanie i wzrastanie w wierze. Dokument ujmuje to w następujących słowach: „Przygotowanie do małżeństwa jest opatrnościowym i uprzywilejowanym momentem dla tych, którzy myślą o tym chrześcijańskim sakramencie, oraz *kairosem*, to znaczy czasem, w którym Bóg wzywa narzeczonych i uzdalnia do rozeznania powołania do małżeństwa i do życia, w jakie małżeństwo wprowadza. Narzeczeństwo to czas intensywnej ewangelizacji. Wnosi ono przecież w życie narzeczonych – przyszłych małżonków – sprawy, które będą miały konsekwencje w ich rodzinie. Są oni zatem wezwani, by zrozumieć, co znaczy miłość odpowiedzialna i dojrzała, przeżywana w tej wspólnocie życia i miłości, jaką będzie ich rodzina – prawdziwy Kościół domowy, który będzie miał udział w ubogacaniu całego Kościoła”³.

Wiara i miłość są zarówno w przygotowaniu, celebracji sakramentu, jak też w życiu małżeńskim i rodzinnym bardzo ze sobą związane. Odrzucenie Boga, utrata sensu obecności Boga w życiu prowadzi, bowiem w konsekwencji do zagubienia głębokiego sensu miłości małżeńskiej oraz sensu rodziny⁴. Z kolei jak zauważa Papieska Rada ds. Rodziny odrzucenie Boga prowadzi do bardzo niepokojącego zjawiska kryzysu wartości moralnych, zatracenia tożsamości małżeństwa i rodziny chrześcijańskiej, utraty sensu narzeczeństwa. W konsekwencji mamy kryzys wartości wewnątrz samej rodziny⁵.

Z tych racji idąc za wskazaniem Jana Pawła II oraz Papieskiej Rady ds. Rodziny należy podjąć wysiłek jak najlepszego przygotowania młodych do małżeństwa i życia rodzinnego, aby tym samym stworzyć jak najlepsze warunki do powstania i dojrzewania odpowiedzialnych i świętych małżeństw⁶ na wzór świętej Rodziny z Nazaretu.

1. Wiara w drodze do sakramentu małżeństwa

Jak wskazaliśmy już wcześniej, jednym z podstawowych elementów w przygotowaniu do sakramentu małżeństwa jest wiara narzeczonych. Sa-

³ PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 2.

⁴ Por. Tamże, nr. 11.

⁵ Por. Tamże, nr. 12.

⁶ Por. FC 66. PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 14.

krament małżeństwa, tak jak każdy inny jest sakramentem wiary, zakłada wiarę tych, którzy zamierzają zawrzeć sakramentalny związek małżeński. Trzeba mieć jednak świadomość, iż „wiara osób proszących o ślub kościelny może mieć różny poziom i pierwszym obowiązkiem pasterzy jest dopomóc w jej odkryciu, umocnieniu i doprowadzeniu do dojrzałości”⁷. Sposobnością ku temu będzie czas przygotowania się do małżeństwa, czas intensywnej katechezy przedmałżeńskiej. Jest to czas, w którym narzeczeni mają odkryć swoją wiarę, swoją relację z Jezusem Chrystusem, odkryć prawdę miłości Boga do człowieka objawioną w Chrystusie, którą w swoim małżeństwie będą urzeczywistniać.

Na ten fakt zwraca uwagę Jan Paweł II, kiedy mówi, że: „już samo przygotowanie do chrześcijańskiego małżeństwa stanowi jakby drogę wiary: pojawia się bowiem jako uprzywilejowana sposobność dla narzeczonych odkrycia na nowo i pogłębienia wiary otrzymanej na chrzcie świętym i umocnionej chrześcijańskim wychowaniem. W ten sposób narzeczeni poznają i dobrowolnie przyjmują powołanie do pójścia za Chrystusem i służenia Królestwu Bożemu w stanie małżeńskim”⁸. Z tego względu narzeczeni z całą powagą i odpowiedzialnością powinni przygotować się do spotkania z Chrystusem w sakramencie małżeństwa i zaproszenia Go do ciągłej obecności w ich małżeńskim i rodzinnym życiu. Nie można bagatelizować i zbyt łatwo zwalniać się z tego przygotowania, z tej «drogi wiary».

Świadomość tej odpowiedzialności spoczywa także na duszpasterzach i odpowiedzialnych za przygotowanie do małżeństwa, by podejmowali trud i wysiłek takiego przygotowania. Znaczenie tego przygotowania, jak podkreśla *Papieska Rada ds. Rodziny*, domaga się procesu ewangelizacji, który będzie dojrzewaniem w wierze i pogłębieniem wiary⁹. Tu często napotyka się na postulowany przez narzeczonych problem «braku czasu». Brak czasu na spotkania przedmałżeńskie, brak czasu na spotkania z Panem Jezusem, brak czasu na katechezę na pogłębienie sensu i znaczenia wiary w życiu, brak czasu na refleksję nad istotą sakramentu małżeństwa. A przecież by dobrze i owocnie sprawować sakrament i móc korzystać z jego łaski, trzeba się do niego przygotować. Wiara, jej odkrycie i pogłębienie osobowej relacji z Jezusem wymaga czasu, tak jak wymaga czasu poznanie się dwojga ludzi. Tak jak okres narzeczeństwa może być i jest czasem wzajemnego odkrywania się, ma być także okresem pogłębienia wiary, a przez to szczegól-

⁷ FC 68.

⁸ FC 51.

⁹ PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 2.

nych jej darów, kształtujących duchowość osobistą i międzyosobową¹⁰, okresem głębszego poznawania Chrystusa i Jego planów wobec małżeństwa.

Przygotowanie do małżeństwa w sensie wzrostu wiary, ma o tyle znaczenie, o ile związek mężczyzny i kobiety został przez Chrystusa Pana podniesiony do godności sakramentu. Jest to związek, który zspala małżonków z miłością Chrystusa, uświęca tych, którzy go celebrują, dając początek rodzinie chrześcijańskiej, Kościołowi domowemu i «sanktuarium życia»¹¹. Jeśli więc przyszli małżonkowie chcą by ich małżeństwo było sakramentem wiary, to muszą tę wiarę odnaleźć i ożywić, a czas przygotowania do małżeństwa wydaje się być najlepszą okazją.

W obrzędzie sakramentu małżeństwa specjalną uwagę poświęca się dyspozycjom moralnym i duchowym nowożeńców, w szczególności zaś sposób ich wierze¹². Na tej «drodze wiary», jaką jest przygotowanie narzeczonych trzeba, zadbać o powrót do życia sakramentalnego, szczególnie uwzględniając rolę sakramentu pojednania i Eucharystii¹³. Dlatego też proces formacji młodych narzeczonych musi obejmować: pogłębienie wiary osobistej, odkrycie wartości sakramentów, doświadczenie modlitwy¹⁴. Życie sakramentalne i modlitwne stoi wszakże u podstaw nawiązywania mocnych relacji z Tym, który związek małżeński podniósł do godności sakramentu, czyli z Jezusem Chrystusem.

Zwróciliśmy już wcześniej uwagę, iż wiara osób proszących o ślub kościelny może mieć różny poziom, a obowiązkiem duszpasterzy jest pomóc w odkryciu ich wiary. Nawet, jeśli narzeczeni nie okazują oznak żywej wiary, to duszpasterze muszą również rozumieć racje, jakie skłaniają Kościół, że dopuszcza do obrzędu także tych, których usposobienie nie jest doskonałe¹⁵. Aby jednak celebrowanie nie była tylko zwykłym rytmem, czy «koniecznością społeczną» trzeba, aby duszpasterze podjęli wszelkie starania i wysiłki, aby przygotowanie do małżeństwa chrześcijańskiego można było uznać za «drogę wiary». Drogę, która nie kończy się celebrowaniem sakramentu małżeństwa, lecz rozciąga się na całe życie rodzinne¹⁶, i że jest początkiem nowej drogi życia, małżeńskiej drogi wiary.

¹⁰ Tamże, nr. 17.

¹¹ Tamże, nr. 9.

¹² Por. FC 68.

¹³ PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 41.

¹⁴ Tamże, nr. 46.

¹⁵ Por. FC 68.

¹⁶ PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 16.

W centrum przygotowania do małżeństwa ma znajdować się refleksja wiary nad sakramentem małżeństwa, z pomocą Słowa Bożego i pod przewodnictwem Magisterium Kościoła. Przez sakrament, ich miłość stanie się konkretnym wyrazem miłości Chrystusa do Kościoła, a wszystkie akty małżonków będą dla nich ważnym momentem doświadczenia chrześcijańskiego. Chrystus będzie towarzyszył im na drodze łaski i rozwoju, prowadzącej do uczestnictwa w misterium Jego zjednoczenia z Kościołem¹⁷. „Dlatego też przygotowanie do małżeństwa jawi się jako uprzywilejowana sposobność dla narzeczonych odkrycia na nowo i pogłębienia wiary otrzymanej na chrzcie świętym i umocnionej chrześcijańskim wychowaniem. W ten sposób narzeczeni poznają i dobrowolnie przyjmują powołanie do pójścia za Chrystusem i służenia Królestwu Bożemu w stanie małżeńskim”¹⁸. Aby jednak tak się stało przygotowanie do małżeństwa ma pomóc narzeczonym odkryć sens i wartość tego sakramentu oraz pozwolić przeżyć sakrament małżeństwa jako sakrament wiary i spotkania w nim z Jezusem Chrystusem i Jego miłością. Ważne, aby wiedzieli oni, że łączą się w małżeństwie jako ochrzczeni w Chrystusie, i że w życiu rodzinnym muszą postępować w zgodzie z Duchem Świętym¹⁹.

2. Celebracja sakramentu małżeństwa jako sakramentu wiary

Przygotowanie do małżeństwa przemienia się w życie małżeńskie poprzez celebrację sakramentu. Jest on szczytem «drogi wiary», jaką w ramach przygotowania przebyli narzeczeni, oraz źródłem i początkiem życia małżeńskiego. Gromadzenie się wspólnoty eklezjalnej na uroczystości zaślubin jest również znakiem wiary Kościoła, który w sakramencie małżeństwa rozpoznaje obecność Zmartwychwstałego Pana, który jednoczy małżonków z Miłością Trynitarną²⁰.

Celebracja powinna być nie tylko wyrazem wspólnoty wiary, lecz także okazją do uwielbienia Boga. Celebrować sakrament małżeństwa w Panu i wobec Kościoła, znaczy wyznawać, że dar łaski uczyniony małżonkom poprzez obecność i miłość Chrystusa oraz Jego Ducha, domaga się czynnej

¹⁷ Por. Tamże, nr. 47.

¹⁸ Tamże, nr. 16. FC 51.

¹⁹ Por. PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 53.

²⁰ Por. Tamże, nr. 60.

odpowiedzi poprzez życie w rodzinie chrześcijańskiej – «domowym Kościele» – które będzie oddawaniem czci w Duchu i prawdzie²¹.

Jak naucza Jan Paweł II: „zasadniczym momentem dla wiary nowożeńców jest obrzęd sakramentu małżeństwa, którego najgłębszą istotę stanowi głoszenie w Kościele Dobrej Nowiny o miłości małżeńskiej, czyli Słowa Bożego, które «objawia» i «wypełnia» mądry i pełen miłości zamyśl Boga wobec małżonków, wprowadzonych w tajemnicze i rzeczywiste uczestnictwo w miłości samego Boga do ludzkości. Jeżeli obrzęd sakramentu małżeństwa sam w sobie jest głoszeniem Słowa Bożego, to dla tych, którzy z różnego tytułu biorą udział w ceremonii zaślubin, powinien być «wyznaniem wiary» dokonany w Kościele i z Kościołem, wspólnotą wierzących»²². W słowach tych dostrzegamy zobowiązanie spoczywające zarówno na duszpasterzu, który przewodniczy uroczystościom zaślubin, jak też na wspólnocie wierzących. Jest to zadanie, a jednocześnie zobowiązanie, by pomóc narzeczonym sprawować i przeżywać ich wiarę w sakramencie, który sprawują, a jednocześnie by pomóc im urzeczywistnić tę wiarę w późniejszym małżeńskim życiu.

Sakrament małżeństwa „jako znak, obrzęd liturgiczny powinien przebiegać w taki sposób, aby był, również w swym wyrazie zewnętrznym, głoszeniem Słowa Bożego i wyznaniem wiary wspólnoty wierzących. Obowiązek pasterski wyrazi się tu w rozumnym i starannym przygotowaniu «liturgii Słowa» i w wychowaniu do wiary uczestników zaślubin, w pierwszym rzędzie nowożeńców»²³.

Wyznanie wiary, którego małżonkowie dokonują podczas sprawowania sakramentu małżeństwa, domaga się przedłużenia na całe ich życie. Bóg, który ich powołał «do» małżeństwa nadal powołuje ich w małżeństwie. Bóg przychodzi do nich i ich rodziny w wydarzeniach i poprzez codzienne wydarzenia, ukazując konkretne «wymagania» odnoszące się do uczestnictwa w miłości Chrystusa dla Kościoła. To odkrywanie i wypełnianie zamyśłu Bożego dokonywać się winno we wspólnocie małżeńskiej i rodzinnej poprzez samo ludzkie doświadczenie miłości pomiędzy małżonkami, pomiędzy rodzicami i dziećmi, miłości przeżywanej w Duchu Chrystusa²⁴.

²¹ Por. Tamże, nr. 62.

²² FC 51.

²³ FC 67.

²⁴ Por. FC 51.

3. Sakrament małżeństwa sakramentem miłości

Sobór Watykański II nazywa małżeństwo „głębką wspólnotą życia i miłości”²⁵. W przygotowaniu do małżeństwa należy, więc zwrócić także szczególną uwagę na zrozumienie tego okresu, jako czasu dojrzewania do prawdziwej miłości, jak również do tego, że sakrament małżeństwa jest sakramentem miłości²⁶. Przypomina o tym Sobór Watykański II w Konstytucji Duszpasterskiej o Kościele *Gaudium et Spes*, nauczając, iż miłość małżeńska włącza się w miłość Bożą, by skutecznie prowadzić małżonków do Boga oraz wspierać ich i pomagać w wypełnianiu małżeńskich i rodzicielskich obowiązków. Co więcej, podkreśla fakt, że to właśnie osobny sakrament umacnia i jakby konsekruje chrześcijańskich małżonków do realizacji i świadczenia o ich miłości²⁷.

Miłość małżeńska, tak jak każda ludzka miłość czerpie ze swego źródła, którym jest Bóg i dąży do celu, którym jest Bóg. Miłość małżeńska jest przedłużeniem Bożej miłości, jest także urzeczywistnieniem miłości Chrystusa do Kościoła. Miłość ludzka jest jednak często miłością kruchą i zawodną, dlatego, że jest właśnie miłością ludzką, ale jeśli ta ludzka miłość zostanie włączona w miłość Bożą, będzie w stanie wszystko przetrzymać, wszystko znieść, nie będzie szukać swego²⁸, ale dobra drugiej osoby. To złączenie miłości ludzkiej, miłości małżeńskiej z miłością Bożą, dokonuje się właśnie w sakramencie małżeństwa. To jest moment, kiedy małżonkowie zapraszają Boga z Jego miłością do wspierania ich słabej, ludzkiej miłości, świadomi, że tylko tak będą mogli wypełnić w swoim małżeńskim życiu słowa przysięgi sakramentalnej.

W swoim dokumencie o przygotowaniu do małżeństwa *Papieska Rada ds. Rodziny* tak naucza: „Ponieważ miłość chrześcijańska zostaje uzdrowiona, udoskonalona i wywyższona poprzez miłość Chrystusa do Kościoła, narzeczeni niech naśladowują ten wzór, pogłębiając w sobie świadomość,

²⁵ KDK 48.

²⁶ Por. *Obrzędy sakramentu małżeństwa dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*, Katowice 1974, s. 47. J. STALA, *Katecheza o małżeństwie i rodzinie w Polsce po Soborze Watykańskim II*, Tarnów 2004, s. 211.

²⁷ Por. KDK 48.

²⁸ Por. *Druga Instrukcja Episkopatu Polski dotycząca przygotowania do małżeństwa i życia rodzinnego oraz wprowadzenia nowego Obrzędu Sakramentu Małżeństwa* (11.03.1975r.), nr. 17. *Trzecia Instrukcja Episkopatu Polski o przygotowaniu do zawarcia małżeństwa w Kościele Katolickim* (5.09.1987 r.), nr. 26. KDK 48. J. STALA, *Katecheza o małżeństwie i rodzinie w Polsce po Soborze Watykańskim II*, s. 313.

iz mają być darem dla współmałżonka, co zawsze jest związane z wzajemnym szacunkiem, wyrzeczeniem się siebie, gdyż te postawy pomagają stać się bardziej darem. Wzajemne obdarowywanie się sobą pociąga wciąż coraz intensywniejszą wymianę darów duchowych i moralne wsparcie, aby wzrastała miłość i odpowiedzialność²⁹. Naśladować można coś, lub kogoś, kogo się poznało. Małżonkowie, aby mogli naśladować miłość, jaką Chrystus ukochał swój Kościół, miłością, która jest darem, najpierw miłość tę muszą poznać. I znów widzimy, że czas przygotowania do małżeństwa jest najlepszą okazją, by tę miłość Chrystusa poznać i jej się uczyć. Miłość, którą ukazuje Chrystus, to dar – dar z siebie samego. „Dar z istoty swojej trwały i nieodwołalny. Nerozerwalność małżeństwa wynika nade wszystko z samej istoty daru: *dar osoby dla osoby*. W tym darze wzajemnym wyraża się *oblubieńczy charakter miłości*”³⁰. Takiej miłości można nauczyć się tylko będąc w zażyłości z Chrystusem.

Warto jednak wspomnieć tutaj, że taka miłość, miłość, która jest darem, wymaga zobowiązania się na rzecz drugiej osoby, poczucia odpowiedzialności za drugą osobę, zdolności oddania się na wszystkich płaszczyznach życia. Nie ma jednak pełnej wspólnoty międzysobowej bez stabilności związku. Ponadto autentyczna miłość mężczyzny i kobiety z natury swej jest otwarta na dziecko, które ucieleśnia ich miłość na zawsze. Dlatego to właśnie okres narzeczeństwa i przygotowanie do małżeństwa ma być tym czasem dojrzewania do prawdziwej miłości małżeńskiej i rodzinnej³¹, kiedy to małżonkowie sprawując sakrament małżeństwa będą mogli w pełni składać przysięgę miłości małżeńskiej jak bezinteresowny i bezwarunkowy dar z siebie.

Jest to możliwe, gdyż „w misterium sakramentalnego związku małżeńskiego ujawnia się tajemnica odwiecznej miłości Boga do człowieka, do ludzkości, która w czasie wyraża się i urzeczywistnia poprzez stosunek Chrystusa do Kościoła”³². Wiąż miłości małżeńskiej staje się obrazem i znakiem Przymierza łączącego Boga z Jego ludem³³. Miłość małżeńska osiąga pełnię, której jest wewnętrznie podporządkowana, ową «caritas» małżeńską, będącą właściwym i szczególnym sposobem, w jakim małżonkowie

²⁹ PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 40.

³⁰ JAN PAWEŁ II, *List do Rodzin*, nr. 11. PAPIESKA RADA DS. RODZINY, *Przygotowanie do sakramentu małżeństwa*, nr. 40.

³¹ Por. J. STALA, *Katecheza o małżeństwie i rodzinie w Polsce po Soborze Watykańskim II*, s. 214-217.

³² Tamże, s. 323.

³³ Por. FC 12.

uczestniczą i są powołani do przeżywania samej miłości Chrystusa, ofiarowującego się na krzyżu. Miłość małżeńska prowadzi do osobowej jedności, która nie tylko łączy w jedno ciało, ale prowadzi do tego, by było tylko jedno serce i jedna dusza. Jest to miłość prawdziwie ludzka, ale poprzez sakrament małżeństwa staje się zupełnie nową, gdyż sakrament oczyszcza ją i wzmacnia, i wynosi tak, że staje się wyrazem wartości prawdziwie chrześcijańskich³⁴, a nade wszystko, staje się odzwierciedleniem i urzeczywistnieniem miłości Chrystusa do Kościoła.

Podsumowanie

Niewątpliwie potrzeba jest dziś takiego przygotowania do sakramentu małżeństwa, które pozwalałoby na zrozumienie przez narzeczonych sakramentalności ich związku. Przygotowanie takie powinno wprowadzić kandydatów do małżeństwa w misterium ich spotkania w sakramencie z Jezusem Chrystusem i Jego miłością. Aby tak się stało konieczna jest pomoc narzeczonym w odkryciu ich wiary, ich osobowej relacji z Jezusem Chrystusem, która pozwoli na budowanie w małżeństwie ich jedności z Jezusem.

Widzimy jak w dzisiejszej rzeczywistości „jeszcze raz ujawnia się w całej pilności potrzeba ewangelizacji i katechezy przed i po zawarciu małżeństwa, realizowanej przez całą wspólnotę chrześcijańską, aby każdy mężczyzna i każda kobieta pobierający się mogli sprawować sakrament małżeństwa nie tylko ważnie, ale i owocnie”³⁵. I mimo, że wiele trudności stoi przed prowadzącymi jak i przed przygotowującymi się do sakramentu małżeństwa, trzeba je pokonać, by budować rodziny będące «domowym kościołem» i podążające do świętości drogą im wyznaczoną, świadcząc swoją miłością o miłości Chrystusa do Kościoła i do każdego człowieka.

³⁴ Por. FC 13.

³⁵ FC 68.

PREPARATION FOR THE SACRAMENT OF MARRIAGE AS A SACRAMENT OF FAITH AND LOVE

SUMMARY

The far-reaching changes happening before our eyes in the culture and customs of society touch the spheres of our religious and spiritual life. In relation to this, there comes a need to correspondently prepare people for the celebration of Sacraments, in this, the Sacrament of Marriage. In this article, the author, basing his views on the document: The Pope's Council to the Family "About preparing for the Sacrament of Marriage", points to the need for such preparation for the celebration of the Sacrament of Marriage for it to truly be a Sacrament of faith and love. Faith, a personal relationship with Jesus, is a necessary element for fruitful conduct in the Sacrament and for development of the grace the Sacrament holds. A relationship with Jesus is a relationship of love, which is necessary for a married couple to understand the entity of love, that shown to us by Jesus- an unselfish love, a complete and irrevocable gift of oneself. This love is taught to the married couple by Christ, so that through living it, they can realize Christ's love for The Church.